

Sygn. akt III AUa 267/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek
Sędziowie:	SSA Anna Polak (spr.) SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2018 r. w Szczecinie

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o emeryturę

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 lutego 2017 r. sygn. akt IV U 1143/16

oddala apelację.

SSA Anna Polak SSA Romana Mrotek SSO del. Gabriela Horodnicka –

Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 267/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z 20 września 2016 r. odmówił ubezpieczonemu J. K. prawa do emerytury z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Ubezpieczony J. K. nie zgodził się z przedmiotową decyzją organu rentowego. Wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do emerytury oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych prawem.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumenty użyte w uzasadnieniu decyzji oraz wniósł o zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 15 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt IV U 1143/16 oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony J. K. urodził się (...)

W dniu 24 czerwca 1977 r. ukończył (...) Szkołę Zawodową w J.

w zawodzie ślusarza. Od 16 września 1977 r. do 7 czerwca 1979 r. był zatrudniony na stanowisku tokarza w Państwowym Ośrodku (...) w Ś.. Następnie od 17 lipca 1979 r. do 31 stycznia 1992 r. był zatrudniony na stanowisku tokarza w Zakładzie (...) w Ś.. Od 10 lutego 1992 r. do 29 sierpnia 1994 r. pracował na stanowisku tokarza w (...) w Ś.. Ubezpieczony w okresie od 19 września 1994 r. do 30 czerwca 2002 r. ponownie zatrudnił się na stanowisku tokarza w Zakładzie (...) Spółdzielnia Pracy w Ś.. W tym zakładzie podjął też pracę od 11 maja 2006 r. do 29 lutego 2016 r. gdzie pracował na stanowisku tokarza. Stosunek pracy został rozwiązany na skutek likwidacji stanowiska pracy. Ubezpieczony otrzymał świadectwo pracy za wyżej wskazany okres zatrudnienia w dniu 16 marca 2016 r.

Z poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń wynika, że w dniu 21 marca 2016 r. J. K. wniósł pozew do Sądu Rejonowego w Białogardzie o sprostowanie świadectwa pracy poprzez zamieszczenie w nim informacji o wykonywaniu od 11 maja 2006 r. do 29 lutego 2016 r. prac tokarza form wtryskowych i uznanie ich za prace wykonywane w warunkach szczególnych oraz uznanie okresu zatrudnienia na stanowisku tokarza form wtryskowych za wykonywanie pracy w warunkach szczególnych od 17 lipca 1979 r. do 31 stycznia 1992 r. oraz od 19 września 1994 r. do 30 czerwca 2002 r. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w powyższym okresie faktycznie wykonywał pracę tokarza form wtryskowych. Praca ta wiązała się z wykonywaniem prób określonych form na dziale produkcji, wykonywaniu pomiarów, obserwowaniu pracy formy na wtryskarkach. Zeznając przed Sądem Rejonowym w dniu 23 maja 2016 r., podkreślił, że faktycznie w okresie od 17 lipca 1979 r. do 31 stycznia 1992 r. oraz od 19 września 1994 r. do 30 czerwca 2002 r. pracował jako tokarz, ale wykonywał również swoje czynności na wtryskarkach i na wałach. Niekiedy zajmował się również szlifierką, hartowaniem, frezerką, kiedyś drążarką. Najczęściej wykonywał pracę na tokarni przy formach, a swoją pracę wykonywał po 8 godzin dziennie. Wtryskarki i obrabiarki form znajdowały się na osobnej hali, a szlifierka znajdowała się na wyższym poziomie zakładu, w narzędziowni. W zależności od potrzeb był kierowany na różne stanowiska pracy.

Sąd Rejonowy w Białogardzie wyrokiem z dnia 1 czerwca 2016 r. (sygn. akt IV P 37/16) sprostował świadectwo pracy ubezpieczonego w ten sposób, że w pkt 8 świadectwa pracy ustalił, że ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresie od 11 maja 2006 r. do 29 lutego 2016 r.

Zakład pracy ubezpieczonego zajmował się przetwórstwem tworzyw sztucznych. Produkowane były zabawki, pojemniki, wiadra, płytki podłogowe. Ubezpieczony

w spornym okresie współpracował ze S. B. i K. P.. S. B. pracował w latach 1968-1997 jako mistrz warsztatu i w toku niniejszego postępowania zeznał, że ubezpieczony w całym okresie zatrudnienia zajmował się innymi rzeczami niż pracą jako tokarz, bowiem pracował jako szlifierz, szlifował noże do wykrojników i różne części do form wtryskowych. Natomiast świadek K. P. pracował w latach 1967-2000 jako frezer i na strugarce. K. P. zeznał, że ubezpieczony szlifował noże, kołki, tulejki i sworznie do wtryskarek, nie pracował jako tokarz.

Z zeznań ubezpieczonego na rozprawie w dniu 8 lutego 2017 r. wynika, że od początku zatrudnienia w Zakładzie (...) w Ś. pracował przy szlifierkach i przy piecach hartowniczych w pełnym wymiarze czasu pracy, innych prac nie wykonywał. Podkreślił, że nie pracował jako tokarz form wtryskowych.

Ubezpieczony w dniu 29 lipca 2016 r. złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym na dzień

1 stycznia 1999 r. udowodnił okresy: nieskładkowe - 2 miesiące i 13 dni; składkowe - 25 lat, 2 miesiące i 15 dni; staż sumaryczny 25 lat, 4 miesiące i 28 dni.

Organ rentowy nie uznał żadnego okresu zatrudnienia ubezpieczonego do stażu pracy w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 1999 r. i decyzją z 20 września 2016 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny oraz 24 ust. 1 oraz art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 748), a także przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.) Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji przypomniał, że J. K. domagał się uznania okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) w Ś. od 17 lipca 1979 r. do 31 stycznia 1992 r. oraz od 19 września 1994 r. do 30 czerwca 2002 r. za okres zatrudnienia w warunkach szczególnych, podnosząc, że w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał obowiązki szlifierza form wtryskowych, a więc wykonywał formy wtryskowe, próbował je na dziale produkcji, wykonywał pomiary, szlifował tulejki, płyty, wypychacze do form oraz gniazd formujących, zajmował się również polerowaniem. Prace szlifierza form wtryskowych wymienione są w Wykazie A Dziale III poz. 78 stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U z 1983 r., Nr 8, poz.43).

Sąd Okręgowy w swoich rozważaniach powołał pogląd utrwalony w orzecznictwie sądowym w sprawach dotyczących przywilejów związanych z przechodzeniem na emeryturę w niższym niż powszechnym wieku emerytalnym, a zgodnie z którym nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwnie. Przypomniał tym samym, że w tej kategorii spraw same zeznania świadków, które nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Dlatego też nie w każdej sprawie o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych konieczne jest przesłuchiwanie świadków i nie w każdej sprawie dowód ten może być pomocny do jej rozstrzygnięcia, zgodnie z oczekiwaniem ubezpieczonego. Dopuszczalne jest przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy z powodu jego likwidacji lub zniszczenia dokumentów dotyczących zatrudnienia. Sąd I instancji zauważył, że okres pracy w warunkach szczególnych można również ustalić w postępowaniu sądowym na podstawie akt osobowych pracownika, jednakże przy ustalaniu okresów zatrudnienia, winny być uwzględniane przede wszystkim dokumenty z przebiegu zatrudnienia - świadectwa pracy wystawione przez pracodawcę, umowy o pracę, angaże, legitymacje ubezpieczeniowe i inne dokumenty potwierdzające okresy ubezpieczenia. Dopiero, gdy dokumentacja pracownicza jest niepełna lub zawiera pewne rozbieżności, dopuszczalne jest posiłkowanie się zeznaniami świadków, ale jako dowodem uzupełniającym, potwierdzającym przebieg zatrudnienia, nie jest natomiast dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji, gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwnie.

Sąd I instancji zwrócił uwagę na to, że prawo do emerytury w wieku obniżonym stanowi odstępstwo od ogólnej reguły, zatem wszelkie istotne wątpliwości, które pojawią się w toku postępowania dowodowego oznaczają nieudowodnienie spełnienia warunków uzyskania prawa do wyjątkowego świadczenia. Przy czym stwierdził, przywołując jednocześnie w tym zakresie stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie zaprezentowane w wyroku z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa 157/16, że wszystkie obowiązki dowodowe w zakresie wykazania, że wykonywana praca w spornym okresie miała charakter pracy w warunkach szczególnych, w rozumieniu rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43) obciążają wnioskodawcę, a nie organ rentowy.

W ocenie Sądu meriti przeprowadzone postępowanie dowodowe w sprawie nie dostarczyło argumentów potwierdzających słuszość zarzutów ubezpieczonego podnoszonych w odwołaniu od decyzji, bowiem tak ubezpieczony, jak i zeznający świadek K. P., w postępowaniu prowadzonym przed Sądem Rejonowym

w Białogardzie (dotyczącym sprostowania świadectwa pracy ubezpieczonego) w sposób kategoryczny wskazywali, że ubezpieczony pracował głównie jako tokarz form wtryskowych. Wskazywali, że wiązało się to z wykonywaniem prób określonych form na dziale produkcji, wykonywaniu pomiarów, obserwowaniu pracy formy na wtryskarkach. Natomiast, dopiero w przedmiotowym postępowaniu (dotyczącym ustalenia prawa do emerytury) stanowisko ubezpieczonego, jak i wyżej wymienionego świadka uległo zmianie. Wskazują oni, że ubezpieczony w istocie nie pracował jako tokarz, lecz jedynie jako szlifierz. Zdaniem Sądu I instancji, te widoczne rozbieżności dotyczące stosownego okresu zatrudnienia powodują, że nie można uznać na podstawie takiego materiału dowodowego, iż ubezpieczony faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał obowiązki szlifierza. W ocenie Sądu orzekającego taka okoliczność nie wynika również z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego i dokumentacji organu rentowego. W dokumentacji pracowniczej ubezpieczonego za sporny okres stosowne zapisy wskazują, że ubezpieczony był cały czas zatrudniany na stanowisku tokarza. Ubezpieczony jedynie sporadycznie wykonywał inne czynności niż czynności będące w ramach zakresu obowiązków tokarza. Jak zeznał w toku postępowania w sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Białogardzie (sygn. akt IV P 37/16) najczęściej jednak wykonywał pracę na tokarni przy formach, a swoją pracę wykonywał po 8 godzin dziennie. Wtryskarki i obrabiarki form znajdowały się na osobnej hali, a szlifierka znajdowała się na wyższym poziomie zakładu, w narzędziowni. W zależności od potrzeb był kierowany na różne stanowiska pracy. W tych uwarunkowaniach Sąd Okręgowy uznał, że wcześniejsze zeznania miały większy walor wiarygodności, bo zgodne były z dowodami z dokumentów. Rekapitulując stwierdził, że poczynione ustalenia faktyczne w sprawie nie pozwalają przyjąć bez wątpliwości, że ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę szlifierza - zaliczoną do prac w warunkach szczególnych. Z tych też względów Sąd ten nie dał wary zeznaniom świadków S. B. i K. P., które potwierdzały stałą pracę ubezpieczonego w charakterze szlifierza.

Skoro zaś prace tokarza form wtryskowych nie są wymienione w wykazach prac w warunkach szczególnych, a ich wykonywanie nie uprawnia do ubiegania się o emeryturę w niższym wieku niż obowiązujący w systemie powszechnym, Sąd Okręgowy okres pracy ubezpieczonego na stanowisku tokarza form wtryskowych w Zakładzie (...) w Ś. od 17 lipca 1979 r. do 31 stycznia 1992 r. oraz od 19 września 1994 r. do 31 grudnia 1998 r. nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 1999 r. Tym samym uznał, że ubezpieczony J. K. w postępowaniu sądowym nie udowodnił, że legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganym 15-letnim stażem zatrudnienia w warunkach szczególnych, a zatem w dacie wydania zaskarżonej decyzji nie spełniał wszystkich wymaganych prawem warunków do przyznania emerytury z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z 20 września 2016 r. (pkt 1 sentencji wyroku). Natomiast w pkt 2 wyroku orzekł o kosztach postępowania zgodnie z ogólną regułą odpowiedzialności strony za wynik procesu (art. 98 k.p.c.). Stosownie do przepisu § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 w brzmieniu obowiązującym od 27 października 2016 r.) zasądził od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego opłatę minimalną wynoszącą w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku wywiódł ubezpieczony, wyrokowi zarzucił:

„1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym ocenę materiału dowodowego, to jest: zeznań świadków S. B. i K. P. polegającą na przyjęciu, że zeznania świadków przed Sądem Rejonowym w Białogardzie IV Wydział Pracy, sygn. akt IV P 37/16 nie pozwalają na jednoznaczne określenie, że ubezpieczony wykonywał wyłącznie pracę w warunkach szczególnych, bowiem w trakcie postępowania wskazywał, że pracował głównie jako tokarz form wtryskowych, co w konsekwencji doprowadziło Sąd Okręgowy do błędnego ustalenia, że zeznania te są niewiarygodne,

a ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku tokarza form wtryskowych w Zakładzie (...) w Ś. w okresie od 17.07.1979 r. do 31.01.1992 r., od 19.09.1994 r. do 30.06.2002 r.;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 748 ze zm.) oraz § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. Nr 8 poz. 43 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie i nieprzyznanie ubezpieczonemu emerytury w sytuacji, gdy spełnił on łącznie wszystkie przesłanki do jej uzyskania, tj. osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, w dniu wejścia przepisów ustawy emerytalnej, tj. 01.01.1999 r. osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 25 lat, 4 miesiące i 28 dni, w tym okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, wynoszący co najmniej 15 lat.”

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do emerytury, a także wniósł o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego okazała się nieuzasadniona.

Po uzupełnieniu postępowania dowodowego Sąd Odwoławczy uznał, że Sąd I instancji dokonał trafnych ustaleń faktycznych w granicach swobodnej oceny dowodów, o której stanowi art. 233 § 1 k.p.c., i wyprowadził z nich należycie uzasadnione wnioski, które stały się podstawą do wydania orzeczenia, a także wskazał w pisemnych motywach wyroku jaki stan faktyczny stał się podstawą jego rozstrzygnięcia. Sąd Apelacyjny podzielił zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z 22 lutego 2010 r. I UK 233/09, Lex nr 585720).

W niniejszym postępowaniu okolicznością sporną pozostawało ustalenie, czy ubezpieczony J. K. spełnia przesłanki konieczne do przyznania emerytury w wieku obniżonym, w szczególności czy legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych (spełnienie pozostałych warunków nie było przez organ rentowy kwestionowane, ubezpieczony ukończył bowiem 60 lat, posiada 25-letni ogólny staż pracy oraz nie jest członkiem OFE).

W tym miejscu należy wskazać, że wcześniejsza emerytura jest dla powszechnego systemu świadczeń emerytalnych instytucją wyjątkową, określającą szczególne uprawnienia uprzywilejowanego kręgu podmiotów, stąd przepisy regulujące to prawo wymagają ścisłej wykładni i pewnego ustalenia do jego przyznania. Prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego, z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne, szkodliwe warunki lub szczególny charakter pracy. Należy pamiętać, że praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, LEX nr 950426).

W sprawach o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych, gdzie przedmiotem ustaleń sądu ma być charakter zatrudnienia, osobowe źródła dowodowe

(w tym zarówno zeznania świadków, jak i strony procesowej) muszą być skonfrontowane z istniejącą dokumentacją i dopiero uzyskanie przekonania graniczącego z pewnością co do przebiegu zatrudnienia, może pozwolić na pozytywne rozstrzygnięcie o prawie do emerytury. Przy czym, podkreślenia wymaga, że podstawy rozstrzygnięcia w sprawie o prawo do emerytury w wieku obniżonym nie mogą stanowić wyłącznie zeznania świadków, w sytuacji, gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne. W świetle najnowszego orzecznictwa za utrwalony należy uznać pogląd, zgodnie z którym dowód tylko z zeznań świadków, z uwagi na szczególny i wyjątkowy charakter prawa do emerytury w obniżonym wieku, nie może przesądzać o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, zwłaszcza, gdy fakty wynikające z zeznań świadków nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 5 lutego 2014 r. sygn. akt III AUa 1368/13, LEX Nr 1425488.). Mając dodatkowo na uwadze specyfikę spraw o prawo do wcześniejszej emerytury –

a w szczególności fakt znacznego upływu czasu między okresem, kiedy praca była faktycznie wykonywana a momentem składania zeznań – stwierdzić należy, że osobowe źródła dowodowe w tego rodzaju sprawach nie spełniają wymogu dowodów pewnych, jednoznacznych i precyzyjnych. Tymczasem, prawo do emerytury w wieku obniżonym z uwagi na pracę w warunkach szczególnych jest przywilejem, stąd też spełnienie warunków do jej przyznania, udowodnione być musi w sposób niezbity i niebudzący wątpliwości.

Sąd Apelacyjny, mając na uwadze powyższe, w toku postępowania odwoławczego zwrócił się do (...) Biuro (...) Sp. z o.o. w K.

o nadesłanie akt osobowych ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w Zakładach (...) od 17.07.1979 r. do 31.01.1992 r. i od 19.09.1994 r. do 30.06.2002 r., celem uzupełnienia dotychczas zgromadzonego materiału dowodowego.

Z akt osobowych J. K. w sposób jednoznaczny wynika, że ubezpieczony w spornym okresie wykonywał pracę tokarza, w ten sposób bowiem określano zajmowane przez niego stanowisko w ujawnionych w nich dokumentach, a w szczególności w kwestionariuszach osobowych (k. 2, 61 akt osobowych), pismach o zawarciu umowy o pracę (k.11, 18 w/w akt), kartach obiegowych (k. 52, 63 w/w akt), świadectwach pracy (k. 54, 104 w/w akt), umowie o pracę (k. 69 w/w akt), zakresie czynności (k.73 w/w akt) oraz umowie o zachowaniu poufności (k. 75 w/w akt).

W ocenie Sądu Apelacyjnego konfrontacja zgromadzonej dokumentacji pracowniczej J. K. ze spornego okresu zatrudnienia oraz zeznań zawnioskowanych świadków oraz samego ubezpieczonego nie mogły doprowadzić do ustalenia, iż w Zakładzie (...) w Ś. w okresie od 17.07.1979 r. do 31.01.1992 r., od 19.09.1994 r. do 30.06.2002 r. ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych, o której mowa w wykazie A, dziale III, poz. 78 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.), tj. „szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne”. Zgromadzona w sprawie dokumentacja pracownicza nie pozwalała bowiem na ustalenie, że ubezpieczony faktycznie wykonywał w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracę inną niż pracę tokarza. W tym też z żadnego z pozyskanych dokumentów nie wynika, aby wykonywał on pracę na stanowisku szlifierza form wtryskowych. Wobec powyższego stwierdzić należy, że z zachowanej dokumentacji pracowniczej z analizowanego okresu zatrudnienia nie dało się wysnuć wniosków zgodnych ze stanowiskiem ubezpieczonego. Zważywszy przy tym na okoliczność, że akta osobowe ubezpieczonego były prowadzone rzetelnie, brak jest podstaw do stwierdzenia, iż błędem pracodawcy było niewystawienie świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego również zeznania słuchanych w sprawie świadków i ubezpieczonego nie dały podstaw do uznania, że w spornym okresie ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Zeznania S. B., K. P. oraz ubezpieczonego J. K. nie wyjaśniły bowiem dostatecznie spornych okoliczności sprawy dotyczących wykonywania przez ubezpieczonego pracy tylko na stanowisku szlifierza. Co więcej, Sąd I instancji słusznie powziął wątpliwości, co do ich wiarygodności skoro, K. P. i ubezpieczony J. K., w zeznaniach złożonych w odrębnym postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym w Białogardzie, w sprawie o sprostowanie

świadczenia pracy ubezpieczonego, złożyli zeznania o zupełnie odmiennej treści wskazujące na to, że ubezpieczony w przedmiotowym zakładzie pracy najczęściej wykonywał pracę na tokarni (akta sprawy IV P 37/16).

W konsekwencji powyższych ustaleń przyjąć należało, że całokształt materiału dowodowego sprawy, akt osobowych, zeznań świadków i ubezpieczonego nie wykazał, aby ubezpieczony w trakcie zatrudnienia w Zakładzie (...) w Ś. od 17 lipca 1979 r. do 31 stycznia 1992 r. oraz od 19 września 1994 r. do 30 czerwca 2002 r. wykonywał prace polegające na szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym, wskazanych w wykazie A, dziale III, poz. 78 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. W przedmiotowej sprawie nie było zatem podstaw, by ustalić, że J. K. wykonywał prace w szczególnych warunkach w rozmiarze co najmniej 15 lat, tym samym nie zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne do uzyskania przez niego prawa do wcześniejszej emerytury, o których stanowi art. 184 i art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) w zw. z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a wniesiona od niego apelacja jest niezasadna, co skutkować musiało jej oddaleniem, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.

SSA Anna Polak SSA Romana Mrotek SSO del. Gabriela Horodnicka

Stelmaszczuk